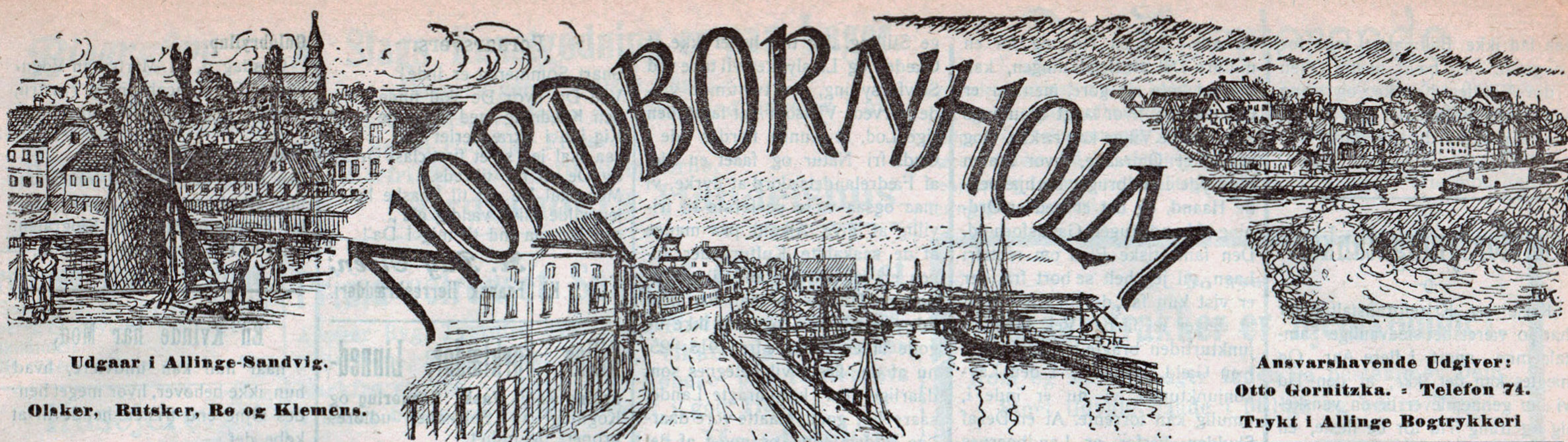

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olaker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Ud giver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 317

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 16. Marts

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

Guldhaaret.

En Historie om et Par nygifte.

—0—

Hun var henrivende, den lille Emma, i sit duftende Morgentoi-lette, med det lange Haar flagren-
de ned over Skuldrene, som hun stod der med et Smil af Lykke paa det skønne Ansigt og strakte den skønt formede runde Arm ud af Ærmet paa sin Muselinskjole for at kaste et Fingerkys ud af Vinduet.

Et Fingerkys? Til hvem da? Naturligvis til sin Mand, en meget alvorlig Mand eller i alt Fald en Mand, der bestræbte sig for at se alvorlig ud, naar han gik ned ad den Gade, han boede i med sin lille Kone.

Deres Stuelejlighed var et Tempel, i hvilket han var Guden og den skønne Emma Præstinden. De havde for to Aar siden sluttet et Inklinationsparti, han allerede en fornuftig Mand paa de tredive og hun en atten Aars romantisk Pigelil, der i sin Mand troede at have fundet det Ideal, hun havde drømt om.

Morten Douglas var en smuk Mand med sort Haar, milde Øjne, fint, brunt Overskæg og Nordboens friske, sunde Ansigtssfarve. Han var ansat i et af de offentlige Kontorer, gik hjemmefra hver Dag Klokken ni efter at have drukket en ganske udmærket Chokolade, hvis Tillavning den unge Frue selv vaagede over, og kom altid tilbage præcis til Middagstid.

Baade naar han gik, og naar han kom, stod Emma ved Vinduet. Morten maatte skænde paa hende, da hun om Vinteren havde paadraget sig en alvorlig Snue, der angreb hendes Øjne, blot fordi hun fra Vinduet af havde villet følge sin Mand med sine Blikke. Og saa havde Folk i Gaden let, og det kunde Morten ikke lide. Emma fandt sig da i at holde Vinduet lukket, naar det var Frostvejr, og kun at kysse paa Fingeren, naar ingen i Gaden saa det.

En anden Gang opskræmmedes Morten af en høj Latter. Han saa op og bemærkede, at to Piger paa anden Sal i Genbohuset stod og lo. Mon det, de havde talt sammen om, havde været saa morsomt? Nej, deres Latter maatte være fremkaldt af den lille ægteskabelige Komædie, som de sandsynligvis slet ikke tænkte videre over, men som Morten begyndte at finde latterlig, fordi han ikke længere var henrykt over den. Emma lovede ham, at hun ikke mere skulde kysse paa Fingeren, uden at hun først havde set sig om efter Vinduerne i Genbohuset.

Ganske vist elskede Morten Douglas sin Kone; han reddedes ved den blotte Tanke om at miste hende, men i hele to Aardet samme Liv, de samme Fingerkys,

det blev ham for ensformigt i Længden!

Uheldigvis var det inderlige Ønske, Ægteparret nærrede om at faa et Barn, endnu ikke gaaet i Opfyldelse. Dette vilde hidføre en mindre barnagtig Kærlighed fra Konens Side til hendes Mand og fængslet ham inderligere til hende.

Netop denne Morgen var det en af disse solbeskinnede Foraarsmorgener, da Naturen tilsmiler Hjertet og alle Følelser.

Morten gik, som sagt, ned ad Gaden og indaandede i fulde Drag den friske, rene Luft, som paa denne Aarstid endog trænger midt ind i Byen. Emma havde, som hun hver Dag gjorde, taget det Løfte af ham, at han skulde vende sig om, og som hver Dag, holdt han ogsaa i Dag sit Løfte. Imidlertid kunde han ikke lade være at tænke, at hvis hun fik et Barn, saa vilde hun maaske selv høre op

„Det er dog et herligt Haar!“
... Morten saa et Øjeblik paa det uden at fortsætte sine babariske Forsøg paa at overgive det til Rendestenen. „Den Kvinde, hvem dette Haar tilhører, maa være meget smuk; man kan ikke have saadan en Haarvækst, uden at Teinten ligner Liljer og Roser, uden at Øjnene minder om Himmelen, hvis Farve de maa have.“

Morten betragtede Haaret endnu en Gang, fandt det skønnere og skønnere, rullede det om Pegefingeren og dannede en Lok af det.

„Om jeg skulde opsøge den Kvinde, der har saadan en Haarvækst?“ spurgte han sig selv. „Hun vilde maaske ikke kysse paa Fingeren, men det kunde maaske være ganske net at lade et Kys forville sig i en Skov, der dannes af gyldne Straaler.“

Han huskede paa, at han hav-

intet Svar, men Haabet, der som bekendt har gyldne Vinger, gjorde hans Fund Selskab.

Nogle Dage forløb. Ønsket blev til en fiks Idé. Morten saa undervejs paa alle de ledige Lejligheder i Gaden for at faa Portneren til at passiare; han førte Talen hen paa Damer med gyldent Haar — men alt forgæves, han fik ingen Oplysning. Og dog var han sikker paa, at den, han søgte, eksisterede; han havde jo det haandgribelige Bevis derpaa i sin Lomme. Hun maatte jo bo her i Nærheden. Eller ... skulde dette Baand, som han ikke kunde løs-rive sig fra, stamme fra en tilfældig forbigaaende Dame? Denne Tanke gjorde ham saa fortrædelig at hans Kone efter otte Dages Forløb var nær ved at fortvivle.

„Han elsker mig ikke mere“, hulkede hun, saa snart hun var alene. Hun forglemte at kysse paa

dette, hun havde sit milde Smil fra tidligere Dage paa Læberne og sit kærlige Blik i Øjet. Hun rakte ham begge sine smukke Hænder. Hvad var der sket?

„To lykkelige Begivenheder i Dag,“ sagde hun. „Vort højeste Ønske bliver opfyldt ...“

Han afbrød hende, tog hende i sine Arme, og trykkede hende til sit Hjerte.

„Og saa har jeg i Dag, medens Du var borte, faaet et nyt Bevis paa, at Du endnu elsker mig.“

Denne Gang var Morten ganske forbavset.

„Du har glemt din Brevtaske.“

„Ja, det er nok muligt.“

„Og jeg har været nysgerrig.“

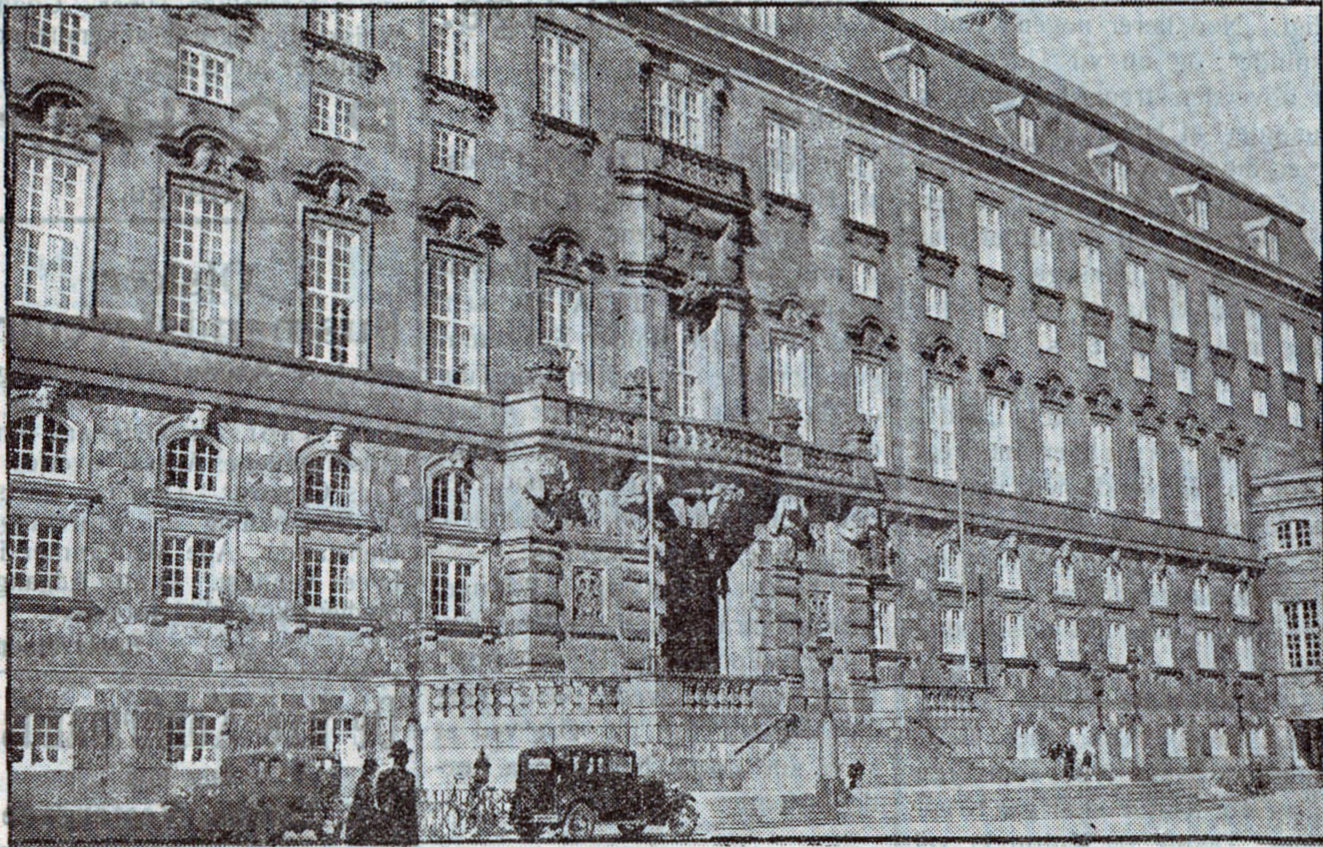
„Naa, og —?“

„I det lille hvide Rum havde Du omhyggeligt skjult dette!“

Og hun rullede den lille Lok op, der havde været den første Aarsag til hele Ulykken.“

„Kun den, der elsker sin Kone, kan begaa saadanne Taabeligheder.“

Morten spærrede Mund og Øjne op. Havde han da aldrig før set sin Kone? Jo vist, men det var længe siden, han havde set rigtig paa hende, og senere havde han aldrig set paa hende ... i Solskin. Hende tilhørte Guldhaaret!

Rigsdagsbygningen i København.

med at være et Barn, og saa behøvede han ikke mere vende sig om paa Gaden som en Skoledreng for at gøre hende en Glæde.

Denne Tanke satte ham i slet Lune. Han blev forstyrret deri ved en af hine ubetydelige Begivenheder, som Tilfældet sender dem, der ingen Ting har at bestille: et langt Haar viste sig ganske ugenert paa hans Frakkeærme. Morten begyndte at ryste Ærmet, men Haaret blev hængende; han maatte tage fat paa det. Haaret slyngede sig om Ærmet i endeløse Snøringer til helt ned under Opslaget, hvor det syntes at være groet fast.

„Hvor kan det dog komme fra?“ brummede Morten. „Jeg er sikker paa, at det ikke vilde være undgaaet min Kones Blik.“

Han var bleven staaende og kastede med Pege- og Tømmelfingeren Genstanden saa langt som muligt fra sig, da en Solstraale faldt paa den og ligesom forvandlede den til en Guldtraad.

de opdaget dette Vidunder, netop i det Øjeblik, han bøjede ind i den anden Gade, at hans Efterforskninger altsaa kunde indskrænkes til hans egen Gade og Fortovet til venstre. Haaret maatte være faldet ud af et Vindue og være blevet hængende ved ham som et Sendebud fra Fru Venus eller hendes Søn.

Guldhaaret havde den Ære at blive genit i hans røde Lommebog med Sølvhjørner, den sidste Fødselsdagsgave fra hans søde lille Kone; det forsvandt i det midterste Rum, der var foret med hvidt, endnu ubesmittet Silketøj og uden Tvivl var bestemt til at optage udsøgte Ting.

Morten lo selv over sin barnagtige Handling, men Lommebogen kom igen i Lommen, og Haaret var fanget. Ægtemandens slette Lune var forsvundet, han var hele Dagen munter og fornøjet.

Da han gik hjem om Middagen, kastede han et søgende Blik paa alle Husene i Gaden. De gav ham

Fingeren ad ham, og det lykkelige Barnesmil forsvandt fra hendes Læber.

„Men hvad gaar der dog min Kone?“ spurgte Manden sig selv. Skulde hans Kone elske en anden? Det skønne huslige Liv var paa Nippet til at vige for Mistro og Tvivl, disse Kærlighedens værste Fjender; og det altsammen kun for et Haars Skyld, der var faldet ned fra en eller anden Etage, men sikkerlig ikke fra Himlen.

En Aften kom Morten hjem, endnu mere gnaven end sædvanlig. En stærk Duft trængte ham i Møde, da han traadte ind i Korridoren, en Duft af Steg og Bagværk.

„Om min Kone skulde have fremmede?“ spurgte han sig selv. „Det vilde i alt Fald være hyggeligere end den sure Mine de foregaaende Dage under fire Øjne.“

Hans Kone ventede ham i et fortryllende Toilette med Perler om Halsen og Smykker om Armene. Og hvad der var mere end

Handelsmoral i gamle Dage.

Blandt de mange mærkelige Bøger, der findes fra Middelalderen, er der ogsaa en, som handler om den unge Købmands Uddannelse.

Man faar nogle underlige Begreber om Handelsmoralen i gamle Dage, naar man læser denne Bog, hvis Tittel er: „Allehaande Greb for unge Folk, som beflitter sig paa Kræmmeri og Handel, ved Køb, Salg og Bytte, ved Messer og Markeder“.

Efter forskellige Anvisninger vedrørende Lærlingens Behandling hedder det:

„Fromhed er den første Dydhos en Kræmmer, men han maa ogsaa handle til sin Nytte og Fordel. Ved Maal og Vægt er allehaande Kneb at benytte. Om du sælger for 2 Øre Mel, saa hold Maalet paa Sned, fyld det med den anden Haand og hæld det, inden det er helt fuldt, i Kundens Pose. Et andet Haandgreb: Om du med Haandvægten vejer Peber for 3 Øre, saa stød med venstre Haands Langfinger til Vægttungen saa at man tror, du giver en stor Overvægt.“

Om du skal maale en Alen Baand eller Lærred, saa hold højre Haands Tømmelfinger med Kodsiden paa det korte Stykke og klip paa den anden Side, saa vinder du, hvad en Negl er bred. Ved Indkøb gør du omvendt.

Naar du skal maale Bomolie,

saa lad ikke Blikmaalet løbe for længe af, men hæld hurtig Olien i din Kundes Krukke, og hæng saa hurtig Blikmaalet paa Plads, saa faar ogsaa du din Part."

F.M.

Selvforsyningstanker.

—0—

Krise og Kriseforanstaltninger har jo været det sædvanlige Samtaleemne snart i flere Aar. Og nægtes kan det ikke, at den Tid vi nu gennemlever er en vanskelig og trang Tid for de fleste, en Tid, der stiller store Krav til den enkeltes Energi og Handlekraft.

Om Ordet Krise er den rette Betegnelse for Tiden, kan vel omtvistes; men den ikke snarere kan betegnes som en Lavkonjunkturtid, som vi skal igennem. Det kan vel ikke længer nytte at lulle sig i Søvn med, at Toldforanstaltninger, Kontigentering, Importforbud, og hvad det alt sammen hedder, snart vil forsvinde, som Rimfrost for Foraarssol.

Det gælder derfor om at se klart og nøgternt paa Forholdene og indrette sig derefter, skulde Tiderne saa uventet blive bedre, er det kun saa meget glædeligere. De store Lande har jo alle Selvforsyningsprincippet paa deres Program, og vi, som ere de smaa, maa bøje os derfor, enten vi saa piber eller synger. Ogsaa for os bliver Selvforsyning en tvingende Nødvendighed, kun gælder det om at praktisere den paa den humaneste og sundeste Maade. Der lyder i disse Tider stærke Røster om høje Toldmure og Importforbud, nøjagtig som de store Lande har praktiseret.

De Resultater vi har set her, opmuntrer egentlig ikke til Efterfølgelse og det nærmest selvmodsigende, at benytte de samme Vaaben, som vi i saa høj Grad fordømmer hos andre. De samme Toldtilhængere mene, at vi ved en stærk Landbrugssammenslutning skulde tvinge Priserne paa Hjemmemarkedet op i en Højde, der skulde skabe Rentabilitet for Landbruget. Der er dog vist kun en mindre Part af Landbrugerne, der er begejstrede for denne Plan. Hvem der ser nogenlunde uhildet paa Forholdene, har vist set at Byerne ogsaa har følt Tidens Tryk, det bærer Byernes Skatteprocent tydeligt Vidne om. En stærk Varefordyrelse her, vilde sikkert kun avle Splid og uddybe Skellene mellem By og Land, og det er vist ikke det, der tiltrænges i Øjeblikket. Vore Andelsselskaber maa dog sikkert i de kommende Tider have deres Opmærksomhed mere henvendt paa Hjemmemarkedet, end Forholdene har været hidtil.

Som Tiderne har udviklet sig, maa Andelsselskaberne i By og Land kunne mødes i mere intimt og frugtbart Samarbejde. Den Sag, jeg her særlig tænker paa, er vor Æghandel. Vi Producenter opnaar for Tiden en Pris af ca. 4 Øre pr. Stk. medens Forbrugerne maa betale 6 a 7 Øre. Vi, som forlængst har lært at regne med Smaapenge, finder at det er en ubly Fordyrelse, da Æg jo er en færdig Vare, der kun giver ringe Svind og Risiko. Kunde ikke Land- og By-Brugsforeningerne ved et bedre Samarbejde skabe kortere Vej fra Producent til Forbruger og derved gavne begge Parter. Ogsaa andre Landbrugsvarer kunne mulig afsættes direkte til Bybrugsforeningerne, og derved spares en Del Mellemhandleravance.

Mange mene, at naar Tiderne bliver trykkende skal Staten paatage sig at være Kyllingemoder

for alle. For en Tid, og for en mindre Del af Befolkningen, kan det vel lade sig gøre, men der er Grænse for, hvor langt Staunings skærmende Vinge kan række. Dog er det et Omraade, hvor Staten maa yde Landbruget sin hjælpende Haand, og det er med en Ordning af Landbrugets Gældsforhold. Den fantastiske Plan om rentefri Laan, vil jeg helt se bort fra, der er vist kun faa, der for Alvor tror, at det er en farbar Vej. Højkonjunkturtiden bragte jo Landbruget i en Gæld, som det, i den Lavkonjunkturtid, vi nu er inde i, umulig kan forrente. At en Del af Skylden herfor er Landboernes Mangel paa Fremsyn, tør vel ikke benægtes, men at der fra Kapitallens Side er bleven begaaet store Foruretelser mod Landbruget, er uomtvisteligt. „Uret avler Uret“, Gældsspørgsmaalet kan ikke ordnes uden der nu bliver øyet Uret mod andre.

Den Rentenedsættelse af ca. 1/2 pCt, som Konventeringsloven skabte, er en Hjælp for mange, men ikke tilstrækkeligt for dem som købte i de dyre Tider. Alle de mange, som har faaet Henstand med to, tre Terminer, staa jo med Strikken om Halsen og venter paa den Dag, de skal klynges op. Et sundt og godt ordnet Kredit og Pengesystem er et stort og højt Maal, som alle i By og paa Land maa kunne mødes om, saaledes at vi ogsaa paa dette Omraade maa kunne blive Selvforsynere.

Der er bleven talt og skrevet mange smukke Ord om Anvendelse af egne Produkter i Husholdningerne, men saalænge Indtægterne og Krediten var saa nogenlunde, har det ikke frugtet synderligt. „Nød lærer nøgen Kvinde at spinde“; og nu vil Tiden sikkert blive den strenge Læremester i Tusinder af Hjem paa Landet. Der er ingen Tvivl om, at der kan spares betydelige Beløb paa den Konto, særlig ved Anvendelse af mere Frugt og Grønsager.

Et Lyspunkt har vi, som andre Lande maa misunde os, vi har i Overflod af Fødemidler, selv om „Danmark er et lidet fattigt Land“. Meget af det, vi tidligere har regnet for en Nødvendighed, maa vi maaske nu lære at forsaage. Der er mange Kulturgoder, som vi synes er en Nødvendighed, men hvis Tiden bliver, som det varsler om, bliver vi dog tvungen til at give Afkald paa; dette gælder særlig paa de tekniske Omraader. Dette behøves dog ikke tydes som Tegn paa, at vor Kultur skal gaa Krepsegang, Teknik og Kultur er vel beslægtede, men dog ikke det samme. Naar vi ser paa, hvad der er vundet i kulturel Henseende de sidste 20 a 30 Aar, maa vi indrømme, at meget er vundet, men meget er ogsaa tabt. Som de store Gevinster kan nævnes: „De spirituøse Drikkes stærke Tilbagegang“, „Andelssagens store Fremgang“, „bedre og sundere Boliger o. s. v. Men paa Tabskontoen maa anføres, at den store tekniske Udvikling har skabt en lammende Arbejdsløshed, og Hjemlivet er blevet fattigere, trods Telefon og Radio er Kampen for Tilværelsen mere haard og brutal. Derfor tror jeg ikke, der er Grund til at frygte for, at Selvforsyningsprincippet skal blive en Fare for vor Kultur, og selv om vi paa mange Omraader skal vende tilbage til vore Bedsteforældres Levevis, er der ingen Grund til at frygte for, at de Laster og den Raahed, der prægede deres Tid, skal vende tilbage. Ved bedre Driftsformer og bedre Oplysning vil Landbostanden ogsaa i Fremtiden hævde sin samfundsmæssige

Stilling. Jeg tror heller ikke, at Glæden og Livslykken vil tabe ved Selvforsyning, mentvertimod vinde derved. Vi, som har faaet den rige Lod, at kunne færdes ude i Guds fri Natur og faaet en Plet af Fædrelandets Jord at dyrke, vi maa ogsaa være de første til frivillig at give Afkald paa mange af de saakaldte Kulturgoder. Ingen er vel helt i Stand til at bedømme Tiderne før man har dem lidt paa Afstand, og mon ikke de gode Tider i Aarene fra 1918—25, nu af de fleste vil betegnes som daarlige, der kun bragte Landet saare lidt godt. Maatte vore daarlige Tider, give os noget af det gode tilbage, som dengang gik tabt. Selv om Selvforsyningen nu skal sættes i Højsædet, er der ingen Grund til at tabe Modet. Bil, Telefon, Radio, Støvsuger o. s. v. er rare Ting at eje, for hvem der har Raad til at betale derfor, men der er andre og større Goder, som vi vil ikke bliver tvungne til at give Afkald paa.

„Et jævnt og muntret virksomt Liv paa Jord, som det jeg vilde ej med Konger bytte.“ Hvem der har et aabent Øje og et modtageligt Sind for det store og skønne, vil altid finde noget at glædes ved trods Tidernes Daarligdom. Derfor lad os kun være Selvforsynere, men først og fremmest Selvforsynere med Livsmod og Glæde, for som Aakjær saa smukt synger:

Hvor kan I dog gruble og græde
saalænge Guds Himmel er blaa,
Mit Hjerte skælver af Glæde,
blot Duggen dunker et Straa.

Rutsker, 10. Marts 1934.

OTTO J. LUND.

Fra Uge til Uge.

—0—

Olsker.

Det er paa Lørdag den 17. ds. at Husmandsforeningen fejrer 30 Aars Dagen for dens Stiftelse.

Som Taler kommer Planteavlsudvalgets Formand P. A. Thorsen. Efter Festtalen holder Syforeningen Bortsalg af de skænkede Ting og da der er mange pæne Arbejder, vil der sikkert møde mange frem til denne Fest. Tilfidsst er der Bortlodning af nogle større Genstande, hvoraf nævnes:

1 hæklet Sengetæppe til 2 Senge,
1 Dynebetræk med Pudebetræk,
1 Herreslipover og 1 Damejumper.
Disse hjemmelavede pæne Ting kan vindes for faa Øre ved at sikre sin nogle Numre paa Lørdag Aften.

Knud Andersen-Foredrag.

Paa Lørdag vil man i Selskabelig Forening faa Lejlighed til at høre og se den berømte Forfatter, Jordomsejleren Knud Andersen.

Siden sin Hjemkomst med „Monsunen“ fra den sidste store Rejse har den djærve Skipper turet Landet rundt med sine Foredrag „11 Maaneder paa Havet og én i Havn“ Knud Andersen har skrevet en Bog med samme Titel, en Bog, der dufter af Saltvand, Beg og Tjære, og som paa en egen frisk Maade fører En ud i Eventyret over de store Verdenshave til fjerne Egne af Jordkloden.

Til Foredraget har Knud Andersen samlet fulde Huse baade i København og rundt om i Provinsen, og Pressens Dom har overalt været særdeles anerkendende.

Skulde ikke et saadant Sømandsforedrag ogsaa kunne samle fuldt Hus i Allinge.

Sømandsforeningen indbydes.

87

Foraarsvers.

Snart Sommeren er inde!

Ved De, hvor De skal finde den Klædning med det rette Snit? Kig ind i Skrædderiet mit, saa skal jeg sy et first class Dress, og De vil bli' tilfreds. Men skal De det til Paaske ha', jeg vilde blive vældig gla', om De saa ind til mig i Da'!

H. Bay Olsen.

1. Kl. Fransk Herreskrædderi.

Killer, Forklæder, Linned-

syning samt Vask, Rengøring og Kogning til Selskaber udtøres propert og billigt.

Elvine Svendsen, Rosengade.

Olsker

Resterende Skatter

til Stat og Kommune for Aaret 1933—34 bedes indbetalt inden 1. April. — Modtages af Pedersen, Bakkemøllen og Kommunekasserer Chr. M. Bendtsen, Tein.

Sogneraadet.

Gode Slagtekreaturer

samt godt Fjerkræ købes til gode Priser.

Chr. Jørgensen.
Tlf. 144, Allinge.

Stort Udvalg i Cigarer & Cerutter

fra P. Wulff, Horwitz & Kattentid, A. M. Hirschsprung & Søner, C. V. Obel, E. Nobel m. fl.

Cigaretter og Tobakker i alle kendte Mærker,

Ægte Druevine

fra J. C. Teilmann. Dansk Frugtvin i forskellige Typer. Cognac, Whisky og Likører af kendte gode Kvaliteter anbefales.

P. C. Holm,

Allinge.

Olsker

Husmandsforening

afholder **Aarsfest** Lørdag d. 17. Marts. Kl. 7.30 Foredrag af P. A. Thorsen, Østerlars om Husmændenes Ansvar overfor vor Tids Opgaver. Derefter Bortsalg og Bortlodning af Syforeningens Genstande. Alle Medlemmer indbydes venligst. Gratis Adgang. Medlemskort skal forevises.

Bestyrelsen.

De fixe Konfirmandsko

faas hos

C. Larsen, Vestergade.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Virtualieforretningen Lindeplads.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigt.

Allinge Bogtrykkeri.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør, Telefon 127.

En Karl

og en Fodermester søges 1. Maj. Westh, Lærkegaard.

Allinge Skærer

anbefaler sig med al Skæring, Høvling samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29.

Geert Hansen.

Guldbryllup.

Onsdag d. 21. Marts kan Vognmand Chr. Jacobsen og Hustru, Allinge, fejrer deres Guldbryllup.

Alverdens Susi,

den Film, der i sin Tid som Stumfilm gjorde saa enorm Lykke spilles Fredag og Søndag i Biografen. En 100 Procent Tone-Talefilm.

En Kvinde har Mod,

naar hun kan undvære, hvad hun ikke behøver, hvor meget hendes Øjne end frister hende til at købe det, —

naar hun udtaler sin Mening ved hver Lejlighed, hvor det er nødvendigt at tale, og tier, hvor det er klogt at være tavs, —

naar hun kan hilse paa en Veninde i en fattig Dragt, selv om hun er Følge med en rig og rigt klædt Veninde, —

naar hun indrømmer det, hvis hun er fattig, og derved betager Fattigdommen dens værste Braad, —

naar hun kan bryde med den mest elskværdige Veninde, naar hun opdager, at hun har løse Principper, —

naar hun er overbærende overfor en Venindes Svagheder, men ikke med hendes Laster, —

naar hun viser sin Agtelse for Ærligheden, selv om den møder hende i Pjalter, —

naar hun viser sin Ringeagt for Uhæderligheden, selv om den optræder i Fløj og Silke, —

naar hun gaar med sit gamle Tøj, iudtil hun har Raad til at anskaffe sig noget nyt, —

naar hun kan tilstaa, at hun er uvidende i et eller andet Punkt og ikke udtaler sig om Ting, hun ikke kender til, —

naar hun beværter sine Gæster efter Evne og ikke over Evne, —

naar hun kan give Penge ud til nyttig og god Læsning, selv om Naboer og Veninder ikke gør det, og —

naar hun kan lyde Gud og sin Samvittighed, selv om hun derved skal høste et Skuldertræk fra sin Ongangskreds. —

Ved P. F.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.

Alm. Sparekassetilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigt fra

Allinge Bogtrykkeri.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Biografen.

Fredag og Søndag Kl. 8.
ANNY ONDRA i sin Sukcesfilm:

„Harmonika-Susi“

Et Lystspil med Liv og Humør.
Ekstra: En Dag ved Rhinen.

Frelsens Hær, Allinge.

Søndag d. 18. ds. Kl. 4 leder
Oberst E. Thykjær Møde. Alle er
velkomne.
NB. Skeen udkom paa Nr. 98.

Husejere,

der for Sæsonen 1934 ønsker de-
res Hus med Køkken eller kun
enkelte Værelser udlejet til Turi-
ster bedes henvende sig til under-
tegnede snarest muligt.

Paa Østersøbadets Vegne
Joh. Sørensen.

En Dreng

14—16 Aar søges til 1ste Maj.
H. Krak, Egeløkke.

En 14-15 Aars Pige

kan faa Plads i Sommermaane-
derne hos
Bager Andersen, Sandvig

Pæn, lille Lejlighed

i Allinge er til Leje.
Murer J. Kofoed, Allinge.

Haveparceller

kan faas til Leje og Byggepladser
til Købs.

O. Christensen, Havnegade.

NB. Nogle Vogne og Avlsredska-
ber sælges billigt.

Kogejomfru

velanbefalet fra Hotel søger en
Sæson-Plads, eventuelt som Smø-
rebrødsjomfru.

Lilly Petersen, Rønne Teglværk.

All.-S. Syge- og

Begravelseskasse afholder sin
aarlige Generalforsamling paa Hot-
el Allinge Torsdag d. 22. ds. Kl.
7.30. Dagsorden, Beretning, Regn-
skab, forskellige Valg. Eventuelt.
Bestyrelsen.

Selskabelig Forening.

Lørdag d. 17. Marts Kl. 20.30
paa Hotel Allinge, Foredrag med
Lysbilleder af Knud Andersen:

„Il Maaneder paa Havet
og I i Havn“.

Derefter Dans.
Sømandsforeningens Medlemmer
indbydes.

Billetter a 1 Kr. faas ved Indgangen.
Bestyrelsen.

Spisekartofler

er til Salg.
M. Schou, Hammershus.

Kartofler

er til Salg paa
Hammersholm Tlf. 23.

En paalidelig Pige

kan faa Plads til April eller Maj
hos Vognmand Jacobsen.

En flink ung Pige,

fri for Malkniug, kan faa Plads
1. April eller Maj hos

Jacobsen, Lundegaard, Olsker.
Tlf. All 114 x

Nu er Tiden inde

til at købe billige og gode

Tapeter i
Sandvig Boghandel.

Al Slags Kunstgødning er paa Lager.

udleveres gerne i disse Dage.

Kunstgødning til Have og Urtegaard udvejes i alle
Vægte og til rimelige Priser.

Klorfri Nitroposka til Blomsterne.

Nordlandets Handelshus.

Prima velrenset Saasæd til Foraaret

Ancher Byg, Tystofte Byg, Abed Binderbyg, Sølvhavre,
Ørn-Havre, Segerhavre, Ærter, Vikker og alle Sorter
Markfrø sælges. — Eventuelle Købere paa Pantebrevs
Vilkaar bedes gøre Forespørgsel i god Tid.

Nordlandets Handelshus.

Vi giver ca. 25 pCt. Overpris

paa nye, prima Hønsæg, som sælges og bruges som
Betalning for alle Indkøb af Varer i

Nordlandets Handelshus.

Friskbrændt Portland Cement i Sække

ventes daglig. Bestillinger udbedes. Vor Pris er rettet
og rigtig.

Nordlandets Handelshus.

Restpartiet af gode Drænrør

sælges billigt. Gør Forespørgsel til

Nordlandets Handelshus.

Ekstra stærkt Støbegods fra Morsø

og særlig fremhæves emaljerede Murgryder i 3 Stør.
do. Vaske i 6 Størrelser

samt Fyrdøre, Rensdøre, Riste og Ringe, som særlig
solide og slet ikke dyre. Gør Forespørgsel i

Nordlandets Handelshus.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. Chr. Dideriksen, Rønne. Tlf. 865.

Indbinding af Bøger - Protokolfabrik - Papirvarer

1. Kl. Arbejde - Rimelige Priser - Hurtig Levering

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Konfirmationsudstyr.

I Aar er Kjølestofferne særlig smukke og billige.

Stort Udvalg i Crepe Georgette, Crepe de Chine, Barc Crepe.
Uldmousseline fra 1,75 pr. m. — Se Vinduerne.

Matros og Jakke-Habitter.

Den rigtige Facon, den gode Pasform, det solide Stof.

Alt i Undertøj, Sokker, Skjorter, Slips, Hatte og Huer.

Nordlandets Handelshus.

ARBEJDSTØJ.

Det største Udvalg. Den bedste Vare. Den billigste Pris.

Nordlandets Handelshus.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,

Dags-Dato, Vekselblanketter,

Visitkort og Takkekort,

Love og Regnskaber,

Sange og Salmer,

Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Gør Deres Indkøb hos de Hand-
lende, som averterer her i Bladet.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer
paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den
billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa
være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem
behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvit-
tering paa Postbeviset.

De nye

Foraarsfrakker er hjemkommet.

Kom og se mit Lager inden De bestemmer Dem.

Stort Udvalg baade i billige og bedre Ting.

Allinge Messe.

KøbKonfirmationsuret

og Konfirmationsgaverne i

Allinge Ur- og Guldmedeforretning

Stort Udvalg og sidste Nyheder i Ure og Smykker.

Tlf. 140. CONRAD HANSEN. Tlf. 140.

Er De i Tvivl om hvor De skal købe Kolonialvarer?

➔ Gaa hen i PRIMA!

Kofoed & Mortensens Byggeforsretning

Ligkiste-Lager

Ligtøj og Ligsenge

Ordning af Begravelser

Tlf. 77 og 79

Uddrag af Köreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afgaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30
i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Alling	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Rutebilen Rønne—Allinge-Sandvig

Hverdage

8,20	13,00	14,05	17,35	Rønne H.	10,43	13,55	15,15	19,58
8,23	13,05	14,10	17,38	Rønne Torv	10,38	13,50	15,10	19,53
8,50	13,30	14,30	18,00	Hasle Torv	10,15	13,30	14,50	19,30
9,20			18,30	Allinge	9,45			19,00
9,25			18,35	Sandvig	9,40			18,55

Søn- og Helligdage

8,20	13,15	18,30	21,15	Rønne	10,38	14,10	21,00	22,10
8,23	13,20	18,35	21,20	Torvet	10,33	14,05	20,55	22,15
8,50	13,45	19,00	21,45	Hasle T	10,05	13,45	20,25	21,50
9,20		19,28		Allinge	9,35		19,55	
9,25		19,35		Sandvig	9,30		19,50	

Det betaler sig

at avertere

i det lokale Blad

NORDBORNHOLM.

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man
under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle For-
eninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at
„Nordbornholm“ faar saa stor en Udbredelse som mulig. —
Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar
en betydelig ekstra Rabat.

Under blomstrende Hyld.

Af Olga Petersen.

—0—

Paa den Egn hed hun Trine Jens Jens!

Trine boede i Landsbystrædet. Paa Grund af Tidens Boligmangel var hun blevet tvunget til at leje sig ind i Kommunehuset, hvilket nu ellers ikke var overensstemmede med hendes jordiske Krav. Men trods alt, havde hun alligevel forstaaet at faa indrettet sig det rigtigt rart. Trine havde nemlig en udpræget Sans for Hygge.

I den lille Lejlighed, som kun bestod af en Stue, Køkken og Spisekammer, gav hun det bedste Bevis for, hvordan man ud af lidt kan skabe sig det hyggeligt. Hun indrettede sig et lille Miniaturspisekammer paa den ene Køkkenvæg, og af selve Spisekammeret, hvor der lige var Plads til en Seng, Bord og en Stol, fik hun et yndigt lille Sovekammer med Himmelseng. I Stuen, hvorfra der var vid Udsigt over de bølgende Kornmarker og den blaaende Sommerhimmel, samlede hun de Ting, som var hende kærest, blandt andet Skrivebordet, der gemte alle hendes skriftlige Erindringer og Minder fra Ungdommens Dage.

Hver en Krog gjorde et meget hjemligt, varmt Indtryk herinde, og naar Trine i Middagsstunden satte sig i sin Rokkestol for at blunde lidt, talte Minderne uhindret sit tavse Sprog til hende.

Paa Trines Skrivebord stod, forrest i Rækkerne af de mange Billeder, Billedet af en smuk, ung Mand, hvis Livsbane efter menneskeligt Begreb alt for tidligt var blevet afsluttet. Han havde fra ganske ung staaet ene i Verden. Men gode Mennesker havde taget sig af ham og lod ham studere. Han var Trines Yndling. Trine var for ham næsten baade Mor og Far. Hun tog sig af ham med moderlig Omhu. Med en vis Stolt-hed aabnede hun sin Dør for ham, da han første Gang traadte over hendes Tærskel med Studenterhuen. Det var dog rart, at de andre kunde se, man havde pænt Bekendtskab, selv om man boede i Kommunehuset.

Dette Sted, hvor Lærkerne sang saa smukt fra den tidlige Morgenstund, var ham som et Hjem. Her tyede han til, saa ofte kan kunde. Og hver Gang han kom til Trine — selv da han var naaet saa vidt, at han snart skulde tage sin Lægeeksamen — sagde han, naar han strakte sig paa Sofaen og røg sin uundværlige Cigaret: „Aa, Trine, hvor er her dejligt! Jeg holder ingen andre Steder af at være, som i din Stue, den vidunderlige Fred herinde, borte fra alt larmende, hvor er den dejlig!“

Nu, efter at han havde faaet sit Hvilested paa Kirkegaarden, ikke langt fra hendes Mands Grav, maatte hun tit tænke paa de mange Gange, han var kommen paa Besøg hos hende som en anden glad Dreng, der kom hjem til sin Mor.

Ikke mindst mindedes hun en Juleaftensdag, da han kom travende den lange Vej fra Stationen med tyndslidte Sko i tungt Sneføre. Forbauset havde hun den Gang taget imod ham med disse Ord: „Men er det Dig! Hvad tænker Du dog paa?“

Smilende svarede han: „Aa, jeg vilde allerhelst holde Jul hos Dig, Trine!“

Og hvor havde de haft en vel-signet Jul sammen. Det kunde hun aldrig senere glemme.

Han vedblev bestandig at være hendes Yndling. Hans Billede vær-

nede hun om. Og hun trøstede sig med, nu da han var gaaet bort, at var der end andre, der ikke forstod hendes Velvilje imod ham, saa vidste hun, at hun efter bedste Evne havde hjulpet ham saa godt, hun kunde, uden at vente at høste nogen Vinding deraf.

Det var en af de mange smaa Livsopgaver, Trine havde taget op i sin Tid, for hun havde altid haft en hjælpende Haand udstrakt mod mange. Og selv om hun som andre af nogle havde høstet den Erfaring, at Utak er Verdens Løn, saa havde hun dog nu i sin Alderdom den Glæde, at der var mange, der satte Pris paa hendes Selskab og mindedes hende med Tak. Blandt dem var hendes gamle Ven Niels, som boede længere nede i Strædet. Hver Formiddag gik han sin Tur. Om Sommeren havde han en spættet Straahat paa, og altid kom han dampende paa sin Pibe. Hans Turgjaldt ofte Trine, hvor han samtidig med, at han fik sig en god Taar Kaffe, tillige førte en lille Passiar med hende om Byens Begivenheder siden sidst. Til Gengæld gik Trine sin Aftentur og lagde Vejen ned ad Strædet til Niels og hans Hustru, Sine.

Niels og Sine boede i et meget gammelt Hus. Men der boede Tilfredshed og gode Kaar i de lavloftede Stuer. Et langt Livs stræbsomme Arbejde, havde gjort dem til glade og tilfredse Mennesker, og Niels var en Mand med Interesser lidt ud over det almindelige. Det var ham derfor en Glæde, at Trine var flink til at læse højt for ham, nu da hans Øjne ikke mere taalte, at han anstrengte dem for meget. Niels ydede saa sin Underholdning som en god Fortæller.

Særlig en Vinteraften, naar Lampen var tændt, holdt han af at tale om sine Oplevelser, som han huskede lige fra den Gang, han som seks-syvaars Dreng kom ud at vogte Gæs paa den Gaard, hvor hans Fader gik paa Dagleje. Derude paa de store Marker, hvor der var Stilhed overalt, lærte han at finde alt det skønne i Guds Natur. Himlen hvælvende sig saa stor og mægtig over ham og højnede tidlig hans Sind til renere Tanker. Han lærte at lytte til Fuglenes Sang og sluttede i Ensomheden Kammeratskab med Moder Natur. Derfor var han blevet en god Iagttagere og havde Stof nok til hver Aften at finde lidt nyt at fortælle om. Paa den Maade var de tre Mennesker blevet lidt for hinanden.

Trine havde før boet i en af Byens smukkeste Villaer og havde foruden den ejendomme smaa Huse. Haverne, der hørte til disse, var smaa Kunstanlæg, som hun selv havde været Mester for. Det gjorde hende derfor ondt at gaa dem forbi. Og det var hende en Lidelse, at hun nu paa sine gamle Dage skulde bo i Kommunehuset, naar hun tænkte paa det, hun havde mistet.

Gik hun sin Tur gennem Gaarden, var der baade her og der noget, der vakte Erindringer frem hos hende. Det kunde sive saa slemt i Brystet ved at blive mindet om det. Trine havde for ikke saa faa Aar siden mistet sin Mand. Hendes daglige Vandring gik derfor ogsaa til Kirkegaarden. Paa en Bænk, der stod for Enden af en Birkeallé, kunde hun sidde i Timevis. Mellem disse Ungbirke havde hun Udsigt til Graven. Hun følte Trøst ved at sidde her. —

Det var ikke alene de gamle, Trine var Ven med. Hun stod sig godt med Ungdommen, saa hun fik ikke Lejlighed til at føle sig ene. De unge holdt af hende, for-

di hun var livlig. Mange Gange havde hun vist sig som en god Dilettantspiller, og hun havde Evne til at læse op for et Selskab. Derfor søgte de hende gerne, saa hun fik ikke Lov at sidde hen i Ensomhed. — Det var Trine en Glæde, at hun her ved Kommunehuset havde en lille Plet Have for sig selv. Den havde hun hurtigt faaet opelsket til en hyggelig Plads med et Væld af Blomster. Til Hegn for sin Have havde hun faaet plantet Hyld omkring, og en af disse var i Aarenes Løb bleven saa stor, at dens smukke Krones hvælvende sig som en stor Skærm langt ud over Havegangen. Under dens Grene havde Trine indrettet sig et Lysthus med hvid Bænk, Bord og Stole. Her holdt hun af at sidde de lune Sommeraftener. Naar hun sad her, følte hun sig godt tilpas og glemte, at det var i Kommunehuset, hun boede.

Det var en stille Juliaften. Trine Jens Jens havde været en lille Tur igennem Byen og havde, efter at hun var kommen hjem, som sædvanlig, sat sig under Hylden. Mens hun gik sin Aftentur, var der noget, der bevirkede, at den gamle, svundne Tid med et stod saa lyslevende for hende. Som saa mange Gange før, var hun kommen forbi det lille Hus, som havde været hendes første Hjem, og havde da bemærket, at den gamle Trælaage ind til Haven stod aaben. Vel var det ikke noget usædvanligt Syn, der mødte hende; det havde hændt hende saa ofte, naar hun var gaaet der forbi; men i Aften slog det ned i hende som en Begivenhed.

Hun mindedes pludselig, da hun som nygift boede derinde i de smaa, hyggelige Stuer bag Havehækken, og hun blev saa underlig ved det.

Det var en Dag, da hendes Mand var paa Arbejde, og hun selv gik og ordnede Hjemmet, at hun saa den Havelaage blive lukket op, og hen over Havegangen kom en ung Mand med hastige Skridt. Trine troede, at hendes Hjerte standsede sit Slag, saa forskrækket blev hun over hans Ankomst. Endnu efter de mange Aars Forløb stod denne Oplevelse for hende, som var det sket i Gaar. Hun huskede tydeligt, at hun vilde skynde sig at lukke Døren i Laas. Himmell! hvad vilde han dog her, tænkte hun. Kom han for at gøre hende Fortræd, for at hævne sig, fordi hun havde giftet sig med en anden. Intet vidste hun, men alle mulige Tanker svirrede gennem hendes Hjerne i de faa Sekunder, der forløb, før han stod i hendes Stue efter at have tvunget Døren op. Baade rædselslagen, skamfuld og rødmende stod hun da overfor ham.

„Hvor tør Du vove at komme?“ spurgte hun med en Stemme, der røbede, at Struben var ved at snøre sig sammen af Sindsbevægelse.

„Kærligheden trods alt“, svarede han lavmælt med et mærkeligt Udtryk i Ansigtet, „— og over alt! Jeg vidste, at Du var alene — jeg — jeg — maatte se Dig engang — se med mine egne Øjne, om Du er lykkelig — eller—.“

„Du maa gaa, hører Du, gaa og aldrig mere komme igen, hvis Du ikke vil bringe Ulykke over mig, æreskænde mit Rygte.“

Han lo bittert.

„Gaa“, gispede han, „— det er det eneste, Du har at sige mig. Du har altsaa glemt mig!“

„Gaa, er det eneste, jeg kan sige Dig. Husk, jeg er en anden Mands Hustru. Jeg har ikke Lov til — til — at —“

Hun vendte sig bort og kunde ikke sige mere.

Da forstod han hende og vidste, at han burde forsvinde med det samme. Men Fristelsen overmandede ham. Han tog hende i sine Arme og trykkede til Afsked et Kys mod hendes Mund. Saa gik han med de Ord:

„Ja, Du har Ret — jeg skal gaa. Men aldrig glemmer jeg Dig — aldrig — siger jeg — og — — maaske kommer jeg engang igen.“

Han gik ud gennem Haven uden at se sig tilbage og lod Havelaagen staa aaben. Maaløs og fortvivlet stod hun og saa efter ham. Der gik Uger, Maaneder efter den Dag, før hun kom over den Forskrækkelse, han havde forvoldt hende, og hun gik i stadig Angst for, at han ikke kunde holde sig borte; men hun havde aldrig set ham siden. I lang Tid efter kunde hun ikke taale at se Havelaagen staa aaben. Hun følte det derfor som en Lettelse, da hun sammen med sin Mand flyttede hen i det andet Hus, som de havde ladet bygge, og med Tiden havde hun saa glemt det. Men i Dag havde den aabentstaaende Laage atter kaldt paa hendes Følelser, uden at hun kunde forklare sig hvorfor. Hun var bleven saa underlig ved det. Derfor satte hun sig nu under Hylden og tog nogle gamle Breve frem, som hendes Ungdomsven havde sendt hende for saa mange Aar siden. Hvor havde de to holdt meget af hinanden; hun skelnede det tydeligt gennem Brevenes Linier. Hun havde aldrig kunnet skænke sin Mand saa megen Hengivenhed, som hun havde givet den anden. Saa sent som nu kunde hun føle Bitterhed mod sin Fader, fordi han havde sat sig imod Forbindelsen med Ungdomsvennen. Ganske vist havde hun sammen med sin Mand haft gode Kaar; men til nogen egentlig Lykke mellem dem var det aldrig blevet. Der var gaaet noget tabt. Maaske havde hun i Stilhed drømt om, at Tiden engang skulde føre hende sammen med hendes første Kærlighed; det turde hun ikke benægte, Sent havde hun i hvert Fald glemt, at han havde talt om, at han maaske engang kom igen.

I denne Aften, da hun sad her under den blomstrende Hyld, blev hun igen mindet om det. Men nu vidste hun, det vilde aldrig ske. Hun var ved at være gammel, og han var maaske ikke til mere. Trine holdt et gammelt, gulnet Brev i Haanden. Aldrig — aldrig glemmer jeg Dig, stod der i det. Selv om Haarene graanes, vil Du være lige ung for mig i mine Tanker! Ja! nu var hendes Haar graat, tænkte hun. Her sad hun med sine Minder fra Ungdommen og kunde slet ikke forstaa, at de mange Aar var gaaet siden den Gang.

Aa, hvor Hylden dog duftede i Aften; det var til at blive helt søvnig af. Trine lænede sig tilbage paa Bænken og lukkede Øjnene lidt til, mens Minderne overvældede hende.

— — —

Sagte gled en Mandsskikkelse henad Havegangen i den stille Sommeraften. Og stille satte han sig i den Stol, der stod ledig, blev ved at sidde uden at røre sig eller med den mindste Lyd blot at røbe sin Tilstedeværelse. Han saa paa den sovende, saa paa de hvide Stænk i hendes Haar, paa Trækkene i hendes Ansigt, som han genkendte saa godt endnu, skønt Aarene havde forandret dem noget siden den Dag, da han sidst saa hende. Mon hun huskede hans Ord til hende dengang, at

han maaske kom igen, tænkte han. Hvad var det, der laa saa løst i hendes Haand, Det lignede et Brev. Han fik Lyst til at se det. Turde han driste sig til at tage det? Kunde det lade sig gøre, uden at han vækkede hende, og var det ikke uværdigt at overrumple hende paa den Maade? Han syntes det, men kunde alligevel ikke modstaa sin Lyst. Han vidste, at hun var alene og havde været det i flere Aar og kunde derfor godt lide at skimte hendes Tanker, saa han var klar over, hvor han havde hende. Ikke fordi han havde i Sinde at ville forsøge paa at optage et gammelt Kærlighedsforhold, dertil var der lagt for mange Aar imellem; men han havde Lyst til at hjælpe hende til at bo under lysere Forhold end disse. Han havde forhørt sig om hende og vidste, at det var hende imod at bo her. Han var i Stand til at kunne faa hende herfra, hvorfor skulde han saa ikke gøre det. Han var ikke længere den, der stod med to tomme Hænder. Heldet havde fulgt ham, hvad Pengene angik, og ingen havde han at skulle tage Hensyn til. Derfor var han kommen.

Brevet gled nu ud af Haanden, som laa fuldstændig slappet. Det var ved at falde paa Jorden. Han benyttede Lejligheden til at tage det op. Aldrig, aldrig glemmer jeg Dig, var det første, han læste og genkendte i Ordene sin egen Skrift. Det var altsaa hans Brev, hun sad med her. Han kunde forstaa, at hun ikke havde glemt ham, skønt hun havde været bundet til en anden. Det rørte ham dybt. Forsigtigt lagde han Brevet sammen i dets slidte Folder og stak det igen ind i hendes Haand. Nu vidste han Besked med, hvad han ønskede at vide for at gøre Alvor af det, han var kommet for. Hun var værdig til det. — Det begyndte at blive mørkt. Skulde han kalde paa hende? Nej, det var blevet for sent. Han maatte hellere liste sig bort, uden at hun saa ham, men i Morgen vilde han komme igen.

Trine vaagnede og saa sig forskrækket omkring. Det forekom hende, som havde hun hørt en knirkende Lyd fra Havegangen; men nej, der var vel alligevel ingen. Det var nok bare noget hun havde drømt. Hvem skulde vel ogsaa komme paa denne Tid af Døgnet, i hvert Fald ikke nogen, der vilde hende godt. — Aa, det var ogsaa den gamle Hyld, der havde gjort hende søvnig! At hun dog saadan kunde falde i Søvn; det forstod hun ikke. Hun var ligefrem kommet til at fryse lidt. I Hast samlede hun derfor sine Breve sammen og rejste sig for at gaa ind. Hun sendte et Blik ned over Byen. Hvor var der stille i Strædet, og hvor var Luften krydret af Blomsterduft. Stærkest duftede dog fra hendes egen Hyld, det var som overstrøet af Millioner af smaa, hvide Stjerner. — Trine mindedes en saadan Sommeraften for mange, mange Aar siden, Ak — ja, sagde hun med et stille Suk. Han kom dog aldrig igen.

Fest uden Sange er ikke nogen rigtig Fest! En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Sølvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faer De i Allinge Bogtrykkeri.